

Sygn. akt V CSK 654/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa K. C. i B. C.
przeciwko C. Spółce z o.o. Spółce Komandytowej w S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 maja 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z dnia 24 czerwca 2014 r., sygn. akt I ACa 219/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od powodów na rzecz pozwanego kwotę 1800 (jeden
tysiąc osiemset) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 2 grudnia 2013 r. Sąd Okręgowy w Katowicach pozbawił wykonalności co do kwoty 14.002,34 zł tytuł wykonawczy w postaci aktu notarialnego sporządzonego w dniu 22 kwietnia 2010 r. przed notariuszem Ł. R. Rep. A Nr [...], zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem Referendarza sądowego Sądu Rejonowego Katowice Zachód w Katowicach z dnia 9 września 2010 r., zobowiązujący powodów do zapłaty na rzecz pozwanego C. Sp. z o.o. Spółki Komandytowej w S. kwoty 86 884 zł oraz oddalił powództwo w pozostałej części. Sąd uznał, że zarzut wygaśnięcia wierzytelności objętej tytułem wykonawczym na skutek potrącenia został wykazany przez powodów jedynie w zakresie kwoty, do której powództwo zostało uwzględnione i obejmował wartość robót przewidzianych w umowie deweloperskiej zawartej z powodami lecz niewykonanych. Dalej idące wierzytelności przedstawione przez powodów do potrącenia, w tym wysokość kary umownej za niewykonanie umowy w terminie, nie zostały udowodnione i dlatego nie mogą być uwzględnione jako potrącone.

Wyrokiem z dnia 24 czerwca 2014 r. Sąd Apelacyjny w Katowicach oddalił apelację powodów od wyroku Sądu Okręgowego, dzieląc ustalenia tego Sądu i jego stanowisko o niewykazaniu wierzytelności przedstawionej do potrącenia w większym zakresie. Sąd odwoławczy odmówił uzupełnienia postępowania dowodowego poprzez przeprowadzenie dowodu z pisma precyzującego oświadczenie o potrąceniu i ponowne przesłuchanie biegłego, wskazując na sprzeczność tych wniosków z treścią art. 843 § 3 k.p.c. oraz art. 381 k.p.c.

W skardze kasacyjnej powodowie zarzucili naruszenie art. 636 §1 zd.2 k.c. w zw. z art. 656 § 1 k.c., art. 471 k.c., art. 494 k.c., art. 498 § 1 i § 2 k.c. w zw. z art. 499 zd.2 k.c., art. 227 k.p.c., 231 k.p.c., 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z 391 § 1 k.p.c., art. 381 k.p.c. i art. 382 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny

środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

We wniosku o rozpoznanie skargi kasacyjnej powodowie powołali się na przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.

W ocenie skarżących wątpliwości budzi wykładnia art. 843 § 3 k.p.c.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, stanowi źródło poważnych wątpliwości interpretacyjnych, lecz nie doczekał się wykładni albo jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości i poddać analizie oraz ocenie pod kątem potrzeby dokonania wykładni (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, z dnia 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, z dnia 15 października 2002 r., sygn. akt II CZ 102/02, czy z dnia 11 stycznia 2008 r., sygn. akt I UK 283/07, nie publ. i z dnia 14 grudnia 2012 r., III SK 29/12, nie publ.). Nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa ani nie występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy w danej kwestii wyraził swój pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu.

Skarżący nie unaocznili w wymagany sposób, że na tle wskazanego przez nich przepisu występują obecnie poważne trudności interpretacyjne czy kontrowersje. Artykuł 843 § 3 k.p.c. jest jednolicie wykładany od wielu lat (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 1998, I CKN 522/97, OSNC 1998/11/176, z dnia 1 stycznia 2004 r., II CK 504/04, nie publ. poza bazą Lex nr 151662, z dnia 3 sierpnia 2006 r., IV CSK 102/06, nie publ. poza bazą Lex nr 465946, z dnia 21 września 2007 r., V CSK 141/07, nie publ. poza bazą Lex nr

347309 a także uchwałę z dnia 23 września 2009 r., III CZP 50/09, OSNC 2010/3/4) i wykładnię te uwzględnił Sąd odwoławczy.

W ocenie skarżących skarga kasacyjna jest także oczywiście uzasadniona.

Przesłanka ta zachodzi w razie wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego i ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawnej. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego o ile nie spowodowało wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (por. orzecznictwo przytoczone w motywach postanowienia Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, Lex nr 1232793).

Tego rodzaju argumentów, przekonujących z narzucającą się siłą, że skarga rokuje duże szanse na jej uwzględnienie, pozwany nie przytoczył.

Przedstawione argumenty stanowią w istocie polemikę z ustaleniami faktycznymi i ich oceną prawną dokonaną przez Sąd drugiej instancji, zawierają bowiem próbę wyinterpretowania z materiału dowodowego faktów wspierających koncepcje prawne powodów oraz dążą do przerzucenia na sądy obowiązków dowodowych ciążących na powodach zgodnie z wymaganiami art. 3 i art. 232 zd. 1 k.p.c., co nie może skutecznie uzasadniać wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę przesądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Okoliczności sprawy nie wskazują na występowanie innych przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania.

Z przytoczonych względów należało odmówić jej przyjęcia do merytorycznego rozpatrzenia (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. Wysokość zasądzonej kwoty wynika z postanowień § 2 ust. 1 i 2, § 6 pkt 6 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490).

